

Sygn. akt VI Ka 312/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Witold Żyłuk

Sędziowie: SO Andrzej Cyganek

SO Witold Galewski

Protokolant Katarzyna Gill

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej Sylwii Knapik

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2013 roku

sprawy **K. L.**

oskarżonego o czyny z art. 281 k.k. i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lęborku

z dnia 19 marca 2013 roku w sprawie II K 832/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę K. L. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Lęborku do ponownego rozpoznania.

VI Ka 312/13

UZASADNIENIE

K. L. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 05 lipca 2012 r. w L., bezpośrednio po dokonaniu kradzieży puszki piwa marki (...) o wartości 2,50 zł, użył przemocy wobec sprzedawcy sklepu (...), uderzając ją pięścią w twarz oraz groził zabójstwem i kopnął w kroczę udzielającą pomocy D. S., w celu utrzymania się w posiadaniu zabranego mienia,

to jest o czyn z art. 281 kk;

II. w okresie od października 2009 r. do 21 maja 2012 r. w L., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w warunkach czynu ciągłego, wielokrotnie kierował wobec M. R. groźby uszkodzenia ciała poprzez wysyłanie wiadomości SMS, czym wzbudził w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że groźby zostaną spełnione, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 18 do 19 września 2001 r., od 07 lutego do 14 czerwca 2002 r., od 05 grudnia 2002 r. do 17 czerwca 2003 r. i od 17 czerwca 2004 r. do 30 lipca 2005 r. kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 15 maja 2003 r., sygn. akt II K 102/03, za przestępstwa z art. 158 § 1 kk i in.,

to jest o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk;

III. w okresie od 01 marca 2012 r. do 06 kwietnia 2012 r. w L., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w warunkach czynu ciągłego, kilkakrotnie groził J. W. pobiciem oraz pozbawieniem życia, czym wzbudził w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że groźby zostaną spełnione,

to jest o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Wyrokiem z dnia 19 marca 2013 roku, sygn. akt II K 832/12, Sąd Rejonowy w Łęborku:

1/ uznał **K. L.** za winnego zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie I-szym oskarżenia,

to jest popełnienia przestępstwa z art. 281 kk,

za co – z mocy art. 281 kk – skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

nadto uznał **K. L.** za winnego tego, że:

2/ w okresie od października 2009 r. do 21 maja 2012 r. w L., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w warunkach czynu ciągłego, wielokrotnie kierował telefonicznie wobec M. R. groźby uszkodzenia ciała i zabójstwa, czym wzbudził w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że groźby zostaną spełnione,

to jest popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

za co – z mocy art. 190 § 1 kk – skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

a nadto

3/ uznał **K. L.** za winnego zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie III-cim oskarżenia, z tym ustaleniem, że dopuścił się on tego czynu w okresie od marca 2012 r. do kwietnia 2012 r., wypowiadając groźby pobicia oraz pozbawienia życia w bliżej nieokreślonych dniach,

to jest popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

za co – z mocy art. 190 § 1 kk – skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności:

przy czym – na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk – orzekł wobec oskarżonego łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze roku i 3 miesięcy, na poczet której zaliczył mu – w myśl art. 63 § 1 kk – zatrzymanie w dniu 06 lipca 2012 r.

Wyrok zawierał także rozstrzygnięcia o kosztach procesu, a mianowicie: zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. 1.195,56 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz zasądzeniu od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 2.005,56 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

* * *

A p e l a c j ę złożyła **obrońca**, która zaskarżyła wyrok w całości na korzyść oskarżonego i podniosła następujące zarzuty:

a/ obraży przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- art. 193 § 3 kpk, poprzez niepowołanie niezależnych biegłych lekarzy psychiatrów w sytuacji, gdy ujawniły się w sprawie powody osłabiające zaufanie do osoby A. G. (1), która razem z G. Z. wydała opinię sądowo-psychiatryczną w niniejszej sprawie, mimo że oskarżony jest pacjentem A. G. (1) (oświadczenia oskarżonego i biegłej),

- art. 5 § 2 kpk, poprzez wyjaśnienie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

- art. 7 kpk, poprzez ocenę materiału dowodowego niezgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w szczególności poprzez wybiórczą ocenę wyjaśnień złożonych przez oskarżonego oraz poprzez uznanie, iż sąd one niewiarygodne,

b/ z ostrożności procesowej – obraży prawy materialnego poprzez nie uznanie, iż czyn oskarżonego opisany w pkt I aktu oskarżenia wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 281 kk w zw. z art. 283 kk,

c/ z daleko posuniętej ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów – rażącej niewspółmierności kary,

w n o s z ą c, w konkluzji, o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja – w części – jest zasadna.

Otóż, trafnym jawił się być ten z zarzutów skarżącej, jaki sprowadzał się do wykazywania, iż stanowiąca dowód w niniejszej sprawie opinia biegłych lekarzy psychiatrów, jest niepełna i niejasna (art. 201 kpk), a do tego ujawniły się powody osłabiające zaufanie do bezstronności jednej z biegłych (A. G.), bowiem oskarżony był jej pacjentem.

I tak, nie sposób było nie zauważyć, iż przedstawiona na rozprawie w dniu 19.03.2013 r. „ustna” /k. 155v./ opinia psychiatryczna, jako uzupełnienie opinii złożonej „na piśmie” /k. 55-56/, zawierała – w swojej treści – wywody wewnętrznie sprzeczne, a wręcz wzajemnie wykluczające się, dotycząc przy tym istoty zagadnienia, tj. zdolności rozpoznania przez oskarżonego znaczenia zarzucanych mu czynów lub – co w szczególności – pokierowania swoim postępowaniem (art. 31 §§ 1 i 2 kk), z tą jeszcze – jednak niejednoznaczna w formie – sugestią (art. 31 § 3 kk), iż „oskarżony świadomie wprowadza się w stan upojenia alkoholowego i wtedy te normy łamie”, wiedząc, „że pod wpływem alkoholu jego reakcje są wygórowane” /k. 155v./, bez dookreślenia znaczenia ostatniego słowa wygórowane. Jakby nie dość tego, badanie oskarżonego dla potrzeb sporządzanej opinii psychiatrycznej nie pozwoliły „kategorycznie stwierdzić, że oskarżony jest uzależniony od alkoholu i dopuszcza się czynów pod jego wpływem” /k. 155v./. Wreszcie, o ile sam oskarżony podawał, że „leczy się psychiatrycznie u dok. A. G. (1) od 1995 r.” /k. 48v./, to tego rodzaju informacja nie znalazła tylko ogólnikowe (i w czasie przeszłym) potwierdzenie w pisemnej opinii, iż „leczył się w (...) w L.” /k. 55v./, lecz bez doprecyzowania w jakim okresie owe leczenie trwało.

A już odrębną kwestią było to, że Sąd pierwszej instancji przeszedł do porządku nad – wynikającą z protokołu przesłuchania podejrzanego – informacją, iż leczył się „u dok. A. G. (1)”, jako że nie podjął żadnych czynności ukierunkowanych na wyjaśnienie relacji pacjent – lekarz, a to w kontekście powołania tego samego lekarza do roli „bezstronnego” biegłego, celem wydania opinii o – de facto – „swoim” pacjencie (art. 196 § 3 kpk).

Z tych to powodów, a stosownie do dyspozycji z art. 437 §§ 1 i 2 kpk, Sąd Okręgowy u c h y l i ł zaskarżony wyrok, przekazując sprawę oskarżonego K. L. Sądowi Rejonowemu w Lęborku do ponownego rozpoznania.

Powinnością Sądu pierwszej instancji będzie przede wszystkim rozważenie podstaw faktycznych i prawnych przeprowadzenia w sprawie dowodu z opinii innych biegłych lekarzy psychiatrów, acz uwarunkowane pozyskaniem (co najpierw) wyczerpującej informacji co do przebiegu leczenia K. L. w (...) w L., gdy sama opinia winna być rozszerzona o zagadnienie (ewentualnej) choroby alkoholowej tego oskarżonego.

Wskazać także można, iż przy ponownym rozpoznaniu niniejszej sprawy właściwym będzie ograniczenie postępowania dowodowego do takiego zakresu, jaki nie miał wpływu na uchylenie wyroku, a to stosownie do uregulowania zawartego w normie art. 442 § 2 kpk, jednakże przy uwzględnieniu (co do szerszych granic postępowania dowodowego) także tych aspektów sprawy, jakie zostały podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego.